

нитѣ, както ѝ наричахъ, разказвахъ, съ сълзи на очи за нейното добросърдечие!

Примѣрътъ на Нейно Височество, Кралица Елисавета, скоро се отликна въ цѣлата държава. Не само господа отъ високото общество, но всѣка румънска душа отъ всичкитѣ жгѣли на Румъния, до най-сетния сиромахъ, се притекохъ да принесѣтъ ржкопомощъ на раненитѣ солдати. Вдовицата която, живѣеше отъ милостиня, и тя даде лентата си: чифтъ чорани, или нѣщо риза, гащи, платненки, тифтъкъ, каквото е могла да изработи въ хладната си стая, като е нѣмало, може, съ какво да я стоиши, и да привесе за раневитѣ.

Когато азъ виждахъ това съ очитѣ си, осѣщахъ въ себе си една гордостъ и казвахъ въ уна си: ето какво нѣщо е, да бѣдешъ войникъ **пазителъ на отечеството**: всички мислятъ на тебе, всички те почитатъ, и оня, който живѣе въ палати, както и оня въ бѣдната хижа, както е рѣчено: отъ Царя до царвулана, всякой откъсва отъ устата си, за да го даде на **поборника на отечеството**.

Блазѣ на Кралица Елисавета! Която зная да даде потока на благороднитѣ чувства на румънскитѣ жени.

Въ Букурешката болница подъ гледанието на доктора Раковица, азъ станахъ много дѣлѣ. Но крушумътъ както и здробенитѣ кости лежахъ още въ градитѣ ми. Всичкитѣ други ранени оздравяхъ освѣнъ мене.

Въ това врѣме дружеството „Провидение“ се растури, и мене ма прѣнесохъ въ болницата Филантропия (человѣколюбие). Госпожа Елена Ферикиди прѣпоръча на болничния докторъ, Малдареску, да има за мене по-голъмо и старателно гледание.

Ранитѣ ми не зарастнувахъ, по причина че коститѣ и крушума още не бѣхъ извадени. Додѣто, единъ день, Д-ръ Малдареску рѣши да ги извади.

Приготовихъ всячко нужно за операцията, сир. хлороформъ, лигень съ вода, клещи, сапунъ и пр.

Искахъ да ме упожътъ хлороформъ. Помолихъ Доктора, да не ме упоява, защото имамъ увѣрение въ него и съмъ въ състояние да прѣтърпя всяка болка, и той ми каза:

— Ще те боли много, и ти ще викашъ; това ще безпокои другитѣ болни!